

smyslu § 370 ex. ř. a aby osvědčení to nahradila při výživném prostě skutečnost, že k jeho vydobytí již jednou musela vedena býti exekuce uhražovací. Ohledně exekučního titulu, na jehož základě byla vedena exekuce uhražovací, zákon nic neustanovuje a jest proto přisvědčiti názoru stěžovatele, že vymáhající věřitel může navrhnouti zajišťovací exekuci pro výživné, když k vydobytí výživného musela již jednou vedena býti exekuce uhražovací. Není proto správný názor rekursního soudu, že jest potřebí, by vymáhající věřitel osvědčil, že uhražovací exekuce pro výživné musela býti vedena na základě téhož exekučního titulu, na jehož základě se navrhuje povolení exekuce k zajištění výživného, neboť pro tento názor rekursního soudu není v doslovu § 372 ex. ř. opory a přičilo by se to úmyslu zákonodárce, vedení zajišťovací exekuce pro výživné usnadniti. Podle doslovu § 372 ex. ř. jest povolení zajišťovací exekuce pro výživné vázáno jen na předpoklad, že navrhovatel prokáže, že již jednou pro výživné byl nucen vésti exekuci uhražovací. Je správné, že v tomto případě jde o jiný exekuční titul, než o exekuční titul, na jehož základě k vydobytí výživného exekuce uhražovací musela býti vedena, jde však v obou případech o výživné pro téhož nezletilce proti témuž povinnému jako jeho otci a jest proto liknavost povinného v placení výživného vůbec osvědčena již tím, že pro výživné musela býti vedena exekuce uhražovací, a osvědčení této liknavosti stačí k povolení zajišťovací exekuce pro výživné.

Čís. 10730.

Lhůta k námitkám podle prvního odstavce čl. 349 obch. zák. není lhůtou promlčecí, nýbrž propadnou.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1931, Rv II 307/30.)

Žalobě prodatele na kupitele o zaplacení kupní ceny za dodané zboží bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Netřeba se obíratí otázkou, zda snad postup naznačený v záruční listině nebyl součástí smlouvy v ten smysl, že, chtěl-li žalovaný vůbec uplatniti vady váhy, musil nejprve učiniti opatření vytčené v garanční listině, neboť, i kdyby se mělo za to, že tato listina nevyklučovala uplatnění nároků ze správy podle obecných zásad, nezachoval se žalovaný podle předpisu čl. 347 obch. zák., neoznámiv žalobkni vady ihned, jakmile je seznal. Oznámení jich teprve za sporu, při ústním jednání dne 17. dubna 1929, bylo zřejmě opožděné, pokud se týče byl žalovaný té doby s nárokem podle prvního odstavce čl. 349 obch. zák. již prekludován, i kdyby se za to mělo, že mu váhy byly odevzdány až dne 9. srpna 1928, kdy byly teprve zamontovány, neboť od té doby uplynulo

do 17. dubna 1929 více než šest měsíců. Nejde tu o lhůtu promlčecí, k níž by arci mohlo býti přihlíženo jen k námitce, nýbrž o lhůtu propadnou, již jest dbáti z úřadu (srov. Staub-Pisko § 7 k čl. 349 obch. zák., Hermann-Otavský, Všeobecný zákoník obchodní str. 361, pozn. 3). Že tato lhůta byla úmluvou stran prodloužena, nebylo v první stolici tvrzeno a neplyne to ani z předložených listin.

Čís. 10731.

Druhá věta § 300 obč. zák. má na mysli zákony státu, jehož občane jest dosavadní vlastník movitých věcí, nikoliv kde bydlí, a to jistě aspoň potud, pokud jde o tuzemského vlastníka.

Podle čs. právního řádu neopravňuje zajišťovací převlastnění k žalobě vlastnické, nýbrž jen k žalobě podle § 258 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1931, Rv II 298/31.)

Žalobce, říšskoněmecký státní příslušník, domáhal se na pozůstalosti po tuzemci, by bylo uznáno právem, že výkon exekuce povolené žalované pozůstalosti proti Gabriele B-ové na movitosti jest nepřipustným, ježto byly Gabrielou B-ovou na něho převedeny smlouvou o t. zv. zajišťovacím převlastnění, ujednanou v Berlíně. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po právní stránce jest řešiti otázku, mělo-li t. zv. zajišťovací převlastnění (Sicherungsübereignung), ujednané dne 10. září 1929 v Berlíně mezi zdejší státní příslušnicí Gabrielou B-ovou a žalobcem, jenž jest německým státním občanem, pro žalobce v zápětí, že jím nabyli vlastnického práva k sporným movitým věcem, jež byly vlastnictvím Gabriely B-ové a byly uloženy v Brně. Odvolací soud zodpověděl tuto otázku záporně. Podle zdejšího právního řádu t. zv. zajišťovací převlastnění (zajišťovací převod) neopravňuje k vlastnické žalobě, nýbrž jen k žalobě podle § 258 ex. ř. (plenární rozhodnutí čís. 5026 sb. n. s. a rozhodnutí čís. 5553 a 9929 sb. n. s.). Dovolatel se však snaží dovoditi z ustanovení druhé věty § 300 obč. zák., že jest v souzeném případě použití zásady statutární theorie, podle níž »mobilia sequuntur personam domini«, a spravovati se právním řádem platným v Německu, podle něhož smlouva o zajišťovacím převlastnění převádí plné vlastnictví a nabyvatele zavazuje jen ke vrácení věci, byl-li zajišťovací účel splněn. Nejvyšší soud nesouhlasí se stanoviskem dovolatelovým. Novější nauka hájí skoro všeobecně názor, že se věcná práva k hmotným věcem — i nemovitým i movitým — řídí právním řádem místa, kde věc jest (lex rei sitae). Tak učí zejména Walker, Internationales Privatrecht (4. vydání z roku 1926, str. 304 a násl.), Klangův komentář k obč. zák. (str. 314 a násl.), Ehrenzweig, System I. (šesté vydání